

PELLE HERMANNI JA ÄTILIINI

SIMO OJANEN

 SAGA
EGMONT

Pelle Hermannin ja äitiliini

Simo Ojanen

Pelle Hermannin ja äitiliini

SAGA Egmont

Pelle Hermannin ja äitiliini

Copyright © 1985, 2020 Simo Ojanen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728241455

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

Pienellä kissalla suuri hätä

– OOO OOO OOO, OMPPUJA SYÖMÄÄN

JOOKOSTAJOOO! sirkuspelle Hermannin loilotti ja loikkaroi ison omenapössäkän kanssa kohti sirkus Hepokattia. Hän oli pompannut sängystä aamulla vilivonksistavoo, kirmannut uimahalliin, polskutellut vesissä ja kyykötänyt saunassa pojanpalleroisten kanssa ja kipitellyt sitten torille omenakaupoille.

Puiston kohdalla Hermannin kuuli outoja ääniä. Niin kuin joku olisi valittanut. Hermannin puikahti puistoon ja näki samassa, kun pikkuinen tytöntylleröinen koreassa mansikkamekossaan niiskutti surkeasti, melkeistä vollotti.

– Äääääää... voioioooooohhhh...

Tyttö seiso suuren tammen alla ja tärise itkun voimasta.

– Voi ressukkainen, onko joku hukassa?

– OooooOOON! tyttö parkui ja näytti kädellään puuta.

– Voi änkeröinen! Mikä siellä puussa on hukuksissa?

Leija? Ilmapallo? Äiti vai? Ei vaineskaan, ei äitikät yleensä roikoile puissa, vaikka minun emopelleni kyllä kiipeilee. Uskotko, se mamma kipuaa katollekin... savupiippuun!

– Uskon, tyttö niiskutti.

– Ota tyttö omenainen, niin ei itketä ihan koko aikaa, Hermannin tarjosi tyttölle punakylkisen kesäomenan. – No? Mikä tuolla puussa lymyilee?

– Esteri, mun kissani. Se on tuolla ihan latvassa, katso!

Hermannin tiirasi ja totta tosiaan: siellä tammen ylimmässä latvahaarukassa kyyhötti pieni kissanpentu ja maukui olemattomalla äänellään.

– Voi kökötyks, on siellä kissa! Ihan pentunen, jookosta? Voi surkeuksien surkeus, onko se kauan pelännyt siellä?

– Koko aamun, tyttö nyyhki ja mutusteli omenaa.

– Koko aamun! Mutta poishan se sieltä pitää saada, jookosta?

– Joo, mutta kun se ei halua tulla.... se pelkää.

– Tulee se, totta kai Esteri tulee, Hermannin vakuutti ja tarrasi alimmasta oksasta kiinni ja heipautti itsensä sen päälle. – Minäpoika kiipeän hellurei ylös puuhun ja haen neiti Esterin alas!

Hermannin rupesi kipuamaan oksa oksalta ylöspäin. Sitten hän pysähtyi huilimaan ja kurkkasi alas. Hän oli jo aika korkealla. Oikeastaan hän oli liian korkealla! Silmissä rupesi vipattamaan ilkeästi ja päätä huimaili. Hermannin laskeutui kipin kapin alas ja huokaisi syvään helpotuksesta, kun tunsikin kovan maankamaraan jalkojensa alla.

– Miksi sä et kiivennytkaan? tyttö niiskautti pettyneenä.

– En kiivennyt, kun en uskaltanut, Hermannin tunnusti. Hän mietti koko ajan ankarasti, mitä nyt pitäisi tehdä. Hän tiirasi ylös Esteriä, joka jökötöi samassa asennossa ja moukui surkeana.

– Esteri! Ole nyt kiltti kissanpentu nykerönenä lipiroikkanen ja roikoile alas sieltä. Ihan hissunkissun tassuttelet, jookosta?

Mutta Esteri vain naukui ja sitten tyttökin puhkesi taas itkunvolutukseen. Hermannin äkkäsi puhelinkioskin kukkapöytäheikköjen takana ja tiesi samassa, mitä nyt kuului tehdä.

– Tytöntuuriikka, odota ihan lyhykäinen minuutti; minä käyn soittamassa apuvoimia, Hermannin selitti ja kipaisti puhelinkoperoon. Hän valitsi palokunnan hätänumeron ja pyysi ylipääläisyyttä tai ainakin pelastusmiestä puhelimeen. Hän selosti puiston ja tammen ja Esterin ja pikkutyttönsä suuren hädän.

– Ikävä juttu. Me emme ehdi nyt hetkeen aikaan auttaa teitä. Kaupungissa riehuu juuri kaksikin pahaa tulipaloa ja tikasautoja tarvitaan niissä välttämättä, paloasemalta kerrottiin Hermannille.

– Koska ne tikasautot sitten kerkiävät kissaraukan pelastukseen? Hermannin halusi tietää.

– Vaikea sanoa, mutta ei ainakaan kolmeen, neljään tuntiin uskalla luvata yhtään mitään. Me kyllä auttaisimme, mutta nyt on muualla suurempi hätä.

– Selvä, minä ymmärrän. Kiitos ja näkemiin, Hermannin sanoi ja sulki puhelimen ja palaili apeana tytön luo. Hän vollotti vähän aikaa tytön kanssa Esterin kohtaloa. Sitten hän tajusi, ettei vollottamisesta ollut Esterille apua kissankynnen vertaa. Hermannin istahti penkille ja mietti. Tyttö niiskutti ja Esteri naukui ja jostakin kuului paloauton ujellus. Ehkä jossakin oli syttynyt taas uusi tulipalo. Entä jos tikasautoilla ei olisi aikaa Esterin pelastamiseen koko päivänä!

Hermannin päätä alkoi pakottaa pelkästä miettimisestä. Hän ei uskaltanut kiivetä puuhun, eikä varmaan kukaan muukaan.

Vai uskaltaisiko sittenkin! Huikaisevana salamana hänen päähänsä vilahti aivan uusi ajatus. Hän hyppäsi ylös ja tuuppasi tytölle uuden omenaisen käteen:

– Kohta kaikki selviää. Odota täällä, minä palaan kohta ja tuon tänne apua, Hermannin lupasi ja säntäsi juoksuun. Kymmenen tai korkeintaan viidentoista minuutin kuluttua hän palasi takaisin mukanaan sirkus Hepokatin Riku-apina! Hän laski Rikun tammen juureen ja rupesi selittämään.

– Riku räpäköinen, tuolla puun latvassa surkuilee pieni kissaneiti Esteri ja täällä alhaalla vollottaa tuo tyttö ja vähänpaljon minäkin. Nyt olet mahottoman mukava apinainen ja kipität puuhun ja tuot sylkössäsi kissimirrin alas, jookosta?

Riku pyöritteli päätään, tiirasi häntä ja tyttöä ja vilkaisi sitten ylös puunlatvaan. Ja yhdessä punaisessa vilauksessa Riku heipautti itsensä tammeen ja kipusi tottuneesti puun latvaan. Sieltä ne tulivat. Riku piteli hellävaroen Esteriä karvaista rintaansa vasten. Seuraavassa vilauksessa Esteri pääsi takaisin pienen emäntänsä hoiviin.

– Voi, miljoona kiitosta sulle Hermannin ja sulle Riku, tyttö itki ja nauroi onnessaan Esteri sylissään. – Mä luulin, että tästä tuli mun elämäni surkein päivä, mutta tästä tulikin lopulta ihan iloinen päivä!

– No, hyvä sitten pirpanainen, Hermannin myhäili ja nosti Rikun harteilleen. – Nyt on ainaskin yksi hätä maailmassa vähemmän.

Niin Hermannin lähti paapertamaan Rikun kanssa kohti sirkus Hepokattia, ja tyttö pinkaisi pikkuneiti Esterin kanssa taholleen.

– OOO OOO, NYT VASTA MENNÄÄN OMPPUJA SYÖMÄÄN, JOOKOSTAJOO! kajahti Hermannin ääni vielä toisenkin kadun takaa.

Sylvia sussurainen

Yhtenä höytyväisenä kesäpäivänä sirkuspelle Hermannin tiiraili aurinkoisen heräilyaikoja almanakasta, kun hän äkkäsi, että justiin tänään on neiti ennustaja Sylvian nimipäivä. Sylvi, Sylvia, Silva, luki almanakassa.

– Voi änkeröinen! Hermannin säikähti. – Minä melkeistä meinasin unohtaa koko nimukkapäivän, vaikka nokkaroitit oli solmusykkeröissä, ja ainaskin viidessä paikkaa oli muistutuslappu: MUISTA MUISTAA SYLVIAA NIMISYNTYMÄPÄIVINÄ!!!

Hermannin loikkasi hilivonksistavoo arkipyhäpöksyihin ja heipautti pyhäpusakan päälle. Nimipäivähattunen päänuppiin ja paremmat kengurut jalkaan, ja Hermannin Hermanninpoika Hermannin oli valmis onnittelemaan nimipäivätutturuista.

Mutta millainen olisi maailmanmukea onnitteluilme? Virnistys- vai hörhötysilme? Siirapinmakoinen vai omenainen? Siinä samassa Hermannin päähän pälähti, ettei hänellä ollut yhtikäs mitään viemistä päivänsankarille. Eihän sinne ollut

mukava tyhjin kourin saapastella, ja hänhän oli melkeistä Sylvian sulhasmies tai ainakin rakas.

Mitä hän kiikutti viime kerralla Sylvialle? Ison pöheikön kukkia tietysti. Ja toissa kerralla oli varmana kukkapuska ja Hermannin onnittelemassa. Hermannin päätti, että nyt ei sitten ainaskaan kukkia. Johan se Sylvia pärskähtää nauruun, kun aina vaan on Sylvian-päivänä Hermannin ja kukat.

– Minäpoika läppään sen kämmenelle soman sammakon tai sisiliskosen, Hermannin kekkasi, mutta ounaili heti perään, ettei Sylvia ehkä tykkää semmoisista otuksista. Neiti Sylvialle pitää olla jotain korean kaunista ja hörhelöistä, josta Sylkky voi sanoa: oi oi ja ai ai, kun ihanaa!

Hermannin mietti. Hän ummisti silmänsä ja mietti. Suklaatoosa? Ei vaineskaan: neiti päivänsankari saattoi olla laihdutuskuurilla ja tulisi vain mahottoman vihaiseksi makeista lihottamislahjoista. Heipparallaa, hän kutoo pannulappusen Sylvian nimipäivän kunniaksi! Höpötinhöpötinhөө, ei hän kerinnyt. Menisi ainakin viikko ennen kuin hän saisi lappusen söhrätyksi valmiiksi. Vasaranvartta hän ei osannut vuolessella, ja mitä Sylvia sitä paitsi olisi tehnytään vasaralla. Pienenä repsukkana Hermannin oli osannut tehdä pajupillin, mutta hän ei ollut enää varma osaisiko enää. Ja missä olisi paju? Ja mitä sitten, jos Sylkky ei tykkäisikään pajupillistä?

Hermannin mietti. Hän kipusi sänkyynsä pitkäkseen ja pani molemmat kätensä pään päälle ja koetti puristaa sieltä uusia ajatuksenpoikasia.

– Voi änkerönkänkerönkö! Nyt minä kekkasin. Minäpoika pyöräytän neiti Sylvialle omanlaisen RUNON! Sellaisen nimipäiväonnittelurunosen. Hermannin haki kiireesti paperia ja kynänpännän ja istui alas runoilemaan.

Pelle Hermannilla on lämpimät välit herttaiseen äitiinsä, jota Hermannin kutsuu äitiliiniksi. Äitiliinin syntymäpäivä on tulos-
sa, ja sekös saa Hermannin elämän pois toltaan – Hermannin
täytyy keksiä äitiliinille lahja! Äidille on kovin vaikeaa keksiä
vietävää, sillä äitiliini asuu pienessä talossa, joka on jo tupaten
täynnä tavaraa.

Ja tapahtuu Hermannin arjessa tietysti kaikkea muutakin äidin
syntymäpäivien lisäksi: pellen elämää sekoittaa niin voimannos-
tajanainen kuin myös mystinen koira.

Simo Ojanen (1940–) on suomalainen kirjailija, toimittaja ja kä-
sikirjoittaja. Hän on julkaissut erityisesti lasten- ja nuortenkirjal-
lisuutta. Ojanen käsikirjoitti Ylelle ”Sirkuspelle Hermannin”-las-
tenohjelmaa 1978–1988, ja ensimmäisen Pelle Hermannista
kertovan kirjan hän julkaisi vuonna 1982. Ojanen on käsikirjoit-
tanut myös ”Rölly”-televisiosarjaa.